

บทที่ 1

เสื้อแจ็กเก็ตพันธนาการัดรีงร่างกายของฉันไว้อย่างแน่นหนาจนแขนปวดแปลบและนิ้วเริ่มชา ร่างกายจมลงสู่ใต้ผิวน้ำ น้ำหนักของเสื้อจูดรีงให้ฉันดำดิ่งลงข้างล่าง ฉันอ้าปากจะหายใจ แต่น้ำกลับทะลักเข้ามาในปากจนสำลัก มันแสบร้อนราวกับไฟแผดเผาในลำคอ คลอรีนทำให้ฉันแสบตาขณะมองดูระยะห่างระหว่างตัวฉันกับผิวน้ำขยายกว้างขึ้นเรื่อยๆ เงามัวรางเลื่อนเคลื่อนไหว อยู่เบื้องบน พวกเขากำลังเฝ้ามองฉันอยู่

ความตื่นตระหนกบีบรัดแน่นในอกตอนที่เท้าของฉันสัมผัสแตะพื้น อากาศซึ่งฉันทุรนทุรายไขว่คว้าอยู่ห่างออกไปถึงสิบฟุต หากไม่รีบขยับ ฉันก็จะจมน้ำตาย ฉันจึงพยายามฉีกทิ้งเสื้อ กางแขนที่แนบอยู่ข้างลำตัว ทั้งเตะทั้งถีบ ปล่อยให้สัญชาตญาณเข้าควบคุม

มันก็แค่การทดสอบน้ำ ฉันเตือนตัวเอง ชัมเมอร์สไม่มีทางยอมให้ฉันทำอะไรแบบนี้หรือถ้ามันอันตรายเกินไป เธอเป็นครูฝึกสอนผู้ใช้ทุพถัมมานานหลายปี เธอรู้ว่าพวกเราสามารถทำอะไรได้

แกมมอเล็กก็จะไม่ยอมให้มีอะไรเกิดขึ้นกับฉันอีกด้วย

ฉันหยุดดิ้นรนพลางสงบนิ่งอยู่ตรงพื้นของสระว่ายน้ำ คุณเข่าบนพื้น

พลังเร้นซ่อนรัก ตอน ลางจำแลง

คอนกรีตสีฟ้า หลับตาลงพร้อมกับพยายามอย่างที่สุดที่จะไม่ใส่ใจต่อแรงบีบอัดที่ก่อตัวขึ้นในช่องอก ฉันต้องการอากาศหายใจ แต่ก็มัวสติแตกอยู่จนเสียเวลา มากเกินไปแล้ว

ตั้งสติ

ฉันบอกตัวเองให้ทวนความทรงจำ แล้วนึกถึงภาพของเด็กหญิงตัวน้อยที่บังเอิญเจอในห้างสรรพสินค้า วาดภาพลักษณะอันบอบบางของเธอขึ้นในใจ ไหลลื่นแคบ แขนขาเรียวยาว ฉันจินตนาการว่าตนเองกำลังจ้องเข้าไปในดวงตาของเธอ เข้าไปอาศัยครอบครองร่างกายของเธอ แล้วทันใดนั้นเอง ความรู้สึกสิ้นสะเทือนเหมือนระลอกคลื่นอันคุ้นเคยก็บังเกิดขึ้นโดยเริ่มต้นจากปลายเท้า เลื้อยไล่ขึ้นมาตามปลีช่อง พอมันเคลื่อนมาถึงหน้าอก แรงบีบรัดของเลือดก็คลายออก ตอนนั้นมันหลวมโพรกไปหลายไซส์ ฉันดันขยุกขยิกให้หลุดออกจากเครื่องพันธนาการของฉัน ลืมตาพรางตึกขาให้ตัวเองลอยขึ้นจากพื้นสระ จนกระทั่งโผล่พ้นผิวน้ำขึ้นมำปากหอบหายใจเอาอากาศเข้าปอดเฮือกใหญ่พร้อมกันนั้นก็รู้สึกได้ว่าแขนขาอวกยาวขึ้น ร่างกายกลับคืนสู่สภาพเดิม ทันทีที่สายตามองเห็นได้ชัดเจน ฉันก็สังเกตเห็นว่าอเล็กกำลังยืนหมั่นเหม่ออยู่ตรงขอบสระ เตรียมพร้อมที่จะกระโจนลงมา คิ้วเข้มๆ ของเขายังคงขมวดมุ่นดวงตาสีเทาคุ้มนั้นเปี่ยมไปด้วยความวิตกกังวล

ซัมเมอร์ส แทนเนอร์ และฮอลลีเข้ามารุมดู แทนเนอร์ขยิบตาให้ฉันพร้อมกับพยักพยักไปทางกองผ้าขนหนูซึ่งอยู่ตรงมุมหนึ่ง ผ้าผืนหนึ่งขยับยกขึ้นจากพื้นและลอยเข้ามายังมือที่เหยียดรออยู่ของเขา

"ชื้อวด" ฉันทำปากขมุขขมิบอย่างยิ้มๆ แล้วก็ว่ายน้ำไปทางบันไดสระ

ฉันจับมือใหญ่และแข็งแรงที่ยื่นมารับ ปล่อยให้เขาช่วยดึงฉันขึ้นจากสระ เขาห่มผ้าขนหนูคลุมไหล่ให้ฉัน และฉันก็ซุกตัวเข้าหาผืนผ้านุ่มฟู ในใจก็คิดอยากให้มันเป็นแผ่นอกของอเล็กเสียมากกว่า ฉันทั้งตัวนั่งลงบนม้านั่งยาว เอนหลังพิงผนัง พับกระทบบก้นกึ่งๆ ขณะผ่อนลมหายใจสั้นระริวออกมา รู้สึกได้ว่าอาการตื่นตระหนกค่อยๆ บรรเทาลงแล้ว แต่หัวใจก็ยังคงเต้นไม่เป็นจังหวะอยู่

เหมือนเดิม

ฮอลลีเข้ามาโอบไหล่ฉัน "ให้ตายสิ ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าเธอใช้เวลาไปนานแค่ไหนกว่าจะโผล่หัวขึ้นมาได้ เป็นอะไรไร้เปล่า"

ฉันยกไหล่แล้วเอนศีรษะชบกับไหล่ของเธอ รู้สึกได้เลยว่าทุกคนกำลังจ้องมองมาที่ฉัน

"กลายเป็นสาวน้อยเหรอ เก๊ไก้ไม่หยอกนี้เทศซา แต่ไม่มีอะไรที่ทำให้เลือดสูบฉีดชูซ่าได้เหมือนกับประสบการณ์เฉียดตายหรือก จริงมะ" แทนเนอร์พูดพร้อมกับยิ้มกว้าง ฟันของเขาสะท้อนขาววาววิบออกมาจากใบหน้าสีเข้มผมทรงโมฮอว์กสีแดงตั้งเต้ทำทนายแรงดังคูดของโลกเหมือนที่มันเป็นอยู่เสมอ ซึ่งเป็นผลข้างเคียงอย่างหนึ่งของการมีพลังจิตเคลื่อนย้ายสิ่งของ

"ไม่ตกลงเลยนะ เทศซาอาจจะได้รับบาดเจ็บก็ได้" อเล็กกระซอกเสียงเบาตก่าบั้นทั้งสองข้างลงบนผนัง กล้ามเนื้อตรงแผ่นหลังสั่นเทิ้มราวกับว่าเขาพยายามยั้งตัวเองเอาไว้ไม่ให้ต้อยผนังทะลุ ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาสามารถทำได้อย่างง่ายดายด้วยฤทธิ์ของเขา เขาแข็งแกร่งและปราดเปรียวกว่ามนุษย์ธรรมดาทั่วไปหรือแม้แต่กับผู้ใช้ฤทธิ์ด้วยกันเองก็เถอะ

"ทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้การเรียกใช้ฤทธิ์ของตัวเองในสถานการณ์คับขันที่สุด จะให้เราประคบประหงมพวกนักเรียนแล้วก็คาดหวังให้เอาตัวรอดกันเองระหว่างทำภารกิจมันเป็นไปไม่ได้หรอกนะ" ซิมเมอร์สกล่าวพร้อมกับยกมือขึ้นวางผมหางม้าๆ ของเธอด้วยความรำคาญใจ ซิมเมอร์สเป็นสายลับของเอฟบีเอหรือหน่วยบังคับบัญชาผู้ใช้พลังพิเศษมาตั้งแต่ก่อนที่พวกเราจะได้เสียอีก แดมเธอยังมีอำนาจเด็ดขาดระหว่างการฝึกฝนฤทธิ์ของพวกเราอีกด้วย แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้เธอเล็กลงทำทนายเธออย่างที่มีทำอยู่เสมอ

"อย่าทำเป็นเรื่องใหญ่ไปหน่อยเลยนะ อเล็ก" เธอกล่าวเตือนพลงหมุนสั้นเท้าและออกไปจากบริเวณสระว่ายน้ำ

แทนเนอร์จับไหล่ของอเล็ก "เธอพูดถูก นายน่าจะใจเย็นลงหน่อย" เขานั่งลงข้างๆ ฮอลลีกับฉันบนม้านั่ง แล้วเอนหลังพิงผนัง "พวกนายได้ยินขาวนั้น

พลังเร้นซ่อนรัก ตอน ลางจ๋างแลง

หรือยัง"

"ชาวอะไรเธอ" ฮอลลีถาม

"เคยกับผู้การออกจากศูนย์บัญชาการตั้งแต่ไถ่ยังไม่ให้ พวกเขากำลังเดินทางไปลิฟวิงสตัน เมืองบ้านนอกในรัฐออริกอนโน่นนะ"

มิน่าล่ะ ฉันถึงไม่เห็นเคตตลอดทั้งวัน ทั้งที่ปกติแล้วเธอจะเกาะอเล็กแจ "นั่นมันเมืองที่เกิดเหตุฆาตกรรมสุดสยองไม่ใช่เธอ" ฉันถาม

แทนเนอร์พยักหน้า "ถูกเฟง และฉันก็ได้ยินมาว่ามันเกิดเรื่องขึ้นอีกแล้ว"

หยดน้ำไหลย้อยลงมาบนใบหน้า แต่ฉันก็ไม่ใส่ใจจะปาดมันทิ้ง "ว่าแต่ทำไมพวกเขาจะต้องสนใจด้วยล่ะ มันก็แค่เมืองเล็กๆ และเชื่อว่าฆาตกรทุกคนจะต้องเป็นธูระของเอฟอีเอสอีกหน่อย"

เอฟอีเอสคือหน่วยงานอย่างเป็นทางการหน่วยงานหนึ่งของเอฟบีไอ และคดีส่วนใหญ่ของเราก็ได้รับมอบหมายมาจากพวกเขานั้นแหละ หน้าที่หลักๆ ของเราเกี่ยวข้องกับการต่อกรกับผู้ก่อการร้ายและการจารกรรม แต่นอกเหนือจากคำขวัญของเอฟบีไอที่ว่า 'ซื่อสัตย์ กล้าหาญ และมีคุณธรรม' ซึ่งจารึกเอาไว้เหนือทางเข้าศูนย์บัญชาการของเอฟอีเอสแล้ว องค์กรของเราก็ค่อนข้างเป็นอิสระเมื่อไรก็ตามที่อาชญากรรมสื่อเค้าวางจะมีความเกี่ยวข้องกับกลุ่มผู้ใช้ฤทธิ์ สายลับของเอฟอีเอสจะถูกส่งตัวไปสืบสวน โดยปกติพวกเอฟบีไอจะปล่อยให้เราดำเนินงานกันตามใจชอบตราบเท่าที่เราไม่กระโดดกระดากให้ใครรู้ถึงการมีตัวตนอยู่ของพวกเรา ซึ่งผู้การเองก็ไม่มีทางยอมให้มันเกิดขึ้นเป็นอันขาด

แทนเนอร์ยกไหล่ "ใครจะไปรู้ว่าผู้การกำลังคิดอะไรอยู่ แต่บางทีคดีนี้อาจจะมีอะไรที่เราไม่รู้ก็ได้นะ"

"บางทีเอฟบีไออาจสงสัยว่าเป็นฝีมือของผู้ใช้ฤทธิ์สักคน" ฮอลลีเสริม

"ถ้าเอฟอีเอสจะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยจริงๆ ฉันสงสัยจังว่าพวกเขาจะเลือกใครไปทำภารกิจนี้" ฉันเปรย อีกไม่นานเราก็จะได้รู้คำตอบ

อินเตอร์คอมส่งเสียงดังขึ้น

ฮอลลีคราง เส้นผมบลอนด์ก็ดลึปรกลงมาปิดบังใบหน้าขณะที่เธอลุกขึ้นนั่ง
"โอ๊ย พวกเขาต้องการอะไรตอนนี้เนี่ย"

ฉันไม่ขยับเพราะสุดจะเพลียจากกิจกรรมยามเช้าในสระว่ายน้ำ ตามมา
ติดๆ ด้วยการวิ่งในตอนบ่าย ดังนั้นฉันจึงอยากที่จะนอนพักอย่างมีความสุข
สักสองสามนาทีก่อนที่ฮอลลีย์กับฉันจะต้องไปฝึกยิงปืนกันต่อ

"เทสซ่า มาหาผมที่ออฟฟิศด่วนที่สุด" ผู้จัดการซานเชสคำรามลั่น เสียงของ
เขาบู๊บี้ไปจากเดิมเพราะเจ้าลำโพงตัวเก่าก็ ใครง ก็คงนึกสินะว่าเอฟอีเจจะมี
ปัญญาซื้ออุปกรณ์ที่ทันสมัยกว่านี้

ในโลกของผู้การนั้น ด่วนที่สุดหมายความว่า 'ณ วินาทีนี้ หรือไม่กี่ไปวิ่ง
รอบสนามสามรอบซะ' ขาของฉันทรงปวดล้าจากการวิ่งประจำวันอยู่เลย ฉันจึง
ไม่คิดอยากจะไปสายหรอก

ฮอลลีย์ม้วน "โซคดีนะ"

ฉันกระโดดลุกขึ้นจากเตียง แล้วกระวีกระวาดออกไปจากห้องพร้อมกับ
โบกมือลา ว่าแต่เคทกับผู้จัดการกลับมาจากลิวิงสตันเมื่อไรกันล่ะเนี่ย

ประตูห้องของผู้การซานเชสปิดต้อนรับฉันอยู่ ป้ายห้ามรบกวนเย้ยหยัน
ฉันด้วยตัวอักษรอ้วนๆ สีดำของมัน ฉันเคาะประตูและค่อยๆ เปิดเข้าไปโดย
ไม่รอคำเชื้อเชิญเพราะมันไม่มีทางเกิดขึ้นอยู่แล้ว ผู้จัดการยืนอยู่ด้านหลังโต๊ะทำงาน
ของเขา แขนล้าหนากอดอกเอาไว้ เส้นผมสีดำถูกเสยให้เรียบเป็นเงาด้วยน้ำมัน
ใส่ผมที่มันเยิ้มเสียจนสามารถนำไปหล่อเส้นบานพับประตูและหน้าต่างได้
ทั้งอาคาร ดวงตาสีเข้มถลึงมองมาอย่างดุเดือด แต่ฉันโดนสายตาแบบนี้บ่อยมาก
จนตอนนี้แทบไม่สะดุ้งสะเทือนอีกต่อไป

"ย้ายกันไปนั่งที่เก้าอี้ซะ เทสซ่า"

ฉันเดินโซเซไปยังเก้าอี้ตัวที่ยังว่างอยู่และทิ้งน้ำหนักลงนั่ง มันเป็นเก้าอี้
แบบที่ทำให้คุณอยากที่จะกระเด็นลุกออกไปให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ มันทำจาก
ไม้เนื้อแข็งสีดำเคลือบมันวาววับ แข็งโป๊กและไม่มีตำหนิใดๆ เหมือนกับคนที่
เลือกซื้อมันมานั้นแหละ แต่อันที่จริงก็ไม่จำเป็นต้องให้เก้าอี้พวกนี้มาเย็นยันหรือ

พลังเร้นซ่อนรัก ตอน ลางจำแลง

เพราะสำหรับคนส่วนใหญ่แล้ว แค่ได้อยู่ใกล้ๆ ผู้การสักสองสามนาทีกี่รู้บุคลิกนิสัยของเขาเป็นอย่างดีแล้ว

ในห้องของผู้การ อเล็กกับเคทนั่งจับมือกันอยู่ก่อนแล้ว หรือพูดให้ถูกก็คือเคทกำลังจับมือของอเล็กเอาไว้แน่นราวกับกลัวว่าเขาจะวิ่งหนี เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวติดกระดุมหน้าซึ่งเคทซื้อให้ ผมของเขายังเปียกชื้นจากการอาบน้ำหลังวิ่งแล้วฉันก็เห็นเคทหันตามองมาที่ฉัน ดวงตาของเธอเป็นสีอำพันเงือกทองแดงนิดๆ ดูพิลึก ถ้าดวงตาสีเทอร์คอยซ์ของฉันดูแปลกตา ดวงตาของเธอก็ดูน่าขนลุกสุดๆ ไปเลย

ฉันรีบหันหน้าหนีและกลับไปสนใจผู้การอีกครั้ง หากเคทได้จ้องเข้ามาในดวงตาของฉันตรงๆ เธอก็จะใช้ฤทธิ์ของเธออ่านใจของฉัน และนั่นคงน่าอึดอัดใช่ย่อย ฉันจึงมักจะมองไปยังปลายจมูกหรือไรผมของเธอแทนเพื่อจะได้ไม่ตกเป็นเหยื่อของเธอไปอีกคน

ผู้การไม่ได้นั่งลง แต่เขากลับยืนอยู่ด้านหลังเก้าอี้ตรงโต๊ะทำงานของเขา มือทั้งสองข้างบีบหนักพิงหลังแน่นเสียจนข้อนิ้วซีดขาว ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะสำหรับคนที่มีผิวสีแทนจัดอย่างเขา

ฉันนั่งกระสับกระส่ายอยู่บนเก้าอี้ สายตาถูกดึงให้ไปจับจ้องอยู่ที่กระดานปักหมุดด้านหลังโต๊ะทำงานของผู้การ ฉันไม่ได้เข้ามาในออฟฟิศของเขานานสักพักหนึ่งแล้ว และกระดานแผ่นนี้ก็ดูต่างไปจากเดิม ครั้งสุดท้ายที่เห็นบนกระดานยังไม่มีรูปถ่ายนาชนพองสยองเกล้าติดเอาไว้เช่นนี้เลย

รูปถ่ายใบแรกเป็นหญิงสาวคนหนึ่งนอนคว่ำหน้าอยู่โดยมีเส้นลวดรัดลำคอเอาไว้อย่างแน่นหนา ลมหายใจของฉันสะดุดขึ้นมาเมื่อนึกภาพว่าตัวเองกำลังถูกรัดคอและจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของฆาตรกรขณะที่ฉันตื่นตระหนกอากาศหายใจนึกภาพว่าตัวเองกำลังจะตายและครั้งสุดท้ายในโลกนี้ที่ฉันได้เห็นก็คือใบหน้าอันโหดเหี้ยมของคนร้าย สายตาของฉันเลื่อนไปมองภาพที่สองซึ่งเป็นภาพของหญิงอีกคนหนึ่ง พุดยากว่าเธออายุเท่าไรเพราะว่าร่างของเธอนั้นชื้นอืดเต็มที แถมผิวหนังยังเปลี่ยนเป็นสีม่วงอมเขียวอีกต่างหาก ศพลอยน้ำเป็นศพที่

น่าสยองขวัญที่สุดในบรรดาศพทั้งหมด ฉันเองก็ไม่เคยเห็นของจริงหรอกนะ ให้
พูดตามตรงฉันยังไม่เคยเห็นศพชนิดไหนเลย แต่ฉันเคยเห็นรูปถ่ายมากมาย
ระหว่างเรียนวิชานิติพยาธิวิทยาพื้นฐาน และนั่นก็เพียงพอแล้ว

"มีความคืบหน้าในคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่เมืองลิฟวิงสตัน"

ฉันผุดนั่งตัวตรงเพราะตกใจกับหัวข้อสนทนา ผู้การไม่เคยพูดกับฉัน
โดยตรงเกี่ยวกับคดีนี้ หรือว่าคดีไหนๆ เลย เคทกับอเล็กซ์พยักหน้าอย่าง
พร้อมเพรียงกัน

"เหยื่อรายที่สี่ของเขา" ผู้การกล่าวต่อ

"รายที่สี่เหอคะะ แล้วใครเป็นรายที่สามล่ะ" ฉันได้ยื่นข่าวมาแค่สองราย
เท่านั้น เห็นได้ชัดว่ารายการซุบซิบนินทาในเอพ้อเอนี่ไม่ได้น่าเชื่อถืออย่างที่
ฉันหวัง

"มิสเตอร์เซน เขาเป็นภารโรงที่โรงเรียนมัธยมในลิฟวิงสตัน" ผู้การตอบ

"ผู้ชายเหอคะะ"

ผู้การถอนหายใจ "นั่นทำให้ทีมวิเคราะห์รูปพรรณผู้ร้ายของเราแตกตื่น
ขึ้นมาเสียล่ะ ผลการวิเคราะห์ของพวกเขาจับจนถึงก่อนหน้านี้ชี้ว่าผู้ร้ายเป็น
พวกซิงซังเพศหญิง"

ฆาตกรรมสี่ราย นั้นน่าจะเป็นเหตุการณ์สะเทือนขวัญสำหรับเมืองเล็กๆ
อย่างลิฟวิงสตัน "แล้วทำไมเราถึงคิดว่ามันเป็นการฆาตกรรมต่อเนื่องล่ะคะ
มีความเชื่อมโยงอะไรอย่างนั้นเธอ"

ผู้การคลายมือจากพนักเก้าอี้ "เหยื่อสองรายถูกลวดรัดคอเสียชีวิต อีก
สองรายถูกพบในหรือใกล้กับทะเลสาบ เราบอกไม่ได้แน่ชัดว่าพวกเขาถูกฆ่าด้วย
วิธีไหน แต่ทุกคนมีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน นั่นก็คือฆาตกรได้กรีดตัวอักษร A
ลงบนผิวหนังเหนือชายโครงของพวกเขา เรายังไม่รู้ว่าจะทำไม"

"เขาทำอย่างนั้นหลังลงมือฆ่าไปแล้วหรือคะ" ฉันถาม ขณะที่ภาพอันน่า
พรันพริ้งสารพัดแบบทะเลสาบเข้ามาในหัวของฉัน

"ใช่ แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลที่ผมสั่งให้คุณมาที่ออฟฟิศนี้ อีกเดี๋ยวคุณจะได้

พลังเร้นซ่อนรัก ตอน ลางจำแลง

ทำความเข้าใจเกี่ยวกับการฆาตกรรมเหล่านี้ทั้งหมด"

แค่คิดตามก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้ชีวิตของฉันตื่นเร็วขึ้น

"เมื่อวานนี้ฆาตกรพยายามที่จะลงมืออีกครั้ง" ผู้การกล่าว

"พยายามงั้นหรือ..."

สายตาอันถมึงทึ่งของผู้การทำให้ฉันต้องรีบเสริมว่า "...คะ" แต่มันก็ไม่ได้ทำให้สีหน้าของเขาเปลี่ยนไป

"ใช่ พยายาม เขารัดคอเด็กสาวคนหนึ่งก่อนที่จะโยนเธอทิ้งลงในทะเลสาบ แต่ร่างของเธอถูกคลื่นซัดเข้าฝั่งตรงที่นักวิ่งจ็อกกิ้งคนหนึ่งไปพบเข้า เขาโทรเรียกรถพยาบาล สมอของเธอเสียหายรุนแรง ตอนนี้อยู่ในอาการโคม่า ตรงนี้แหละที่มันเริ่มน่าสนใจมากขึ้น"

น่าสนใจ? ฉันเหลือบตามองอเล็กกับเคท พร้อมกับรู้สึกเหมือนท้องไส้ขมวดรัดจนกลายเป็นก้อนกลมๆ แต่พวกเขาแค่นั่งฟังหน้าตาเฉย

"หมอบอกว่าเธอจะอยู่ได้อีกไม่กี่วัน และเมื่อเธอตายลงนะ เทสซ่า คุณจะต้องสวมรอยเป็นเธอ"

บทที่ 2

นิ้วมือของฉันกำเท้าแขนเก้าอี้ไม้มันลึบไฉฉา ฉันรู้สึกราวกับว่าจู่ๆ พื้นดินก็แยกและซู่ว่าจะสูบฉันลงไป "พูดเล่นไซ้ไหมคะ" เขาต้องการให้ฉันปลอมตัวเป็นเด็กสาวที่ตายเพื่อตามหาตัวฆาตกรต่อเนื่องนั้นหรือ

ผู้การยึดตัวตรงพร้อมกับหรีตา

ฉันสูดหายใจเข้าลึกๆ "ให้ฉันสวมรอยเป็นเธอนั้นหรือคะ" เสียงของฉัน ลั่นแม้ฉันพยายามอย่างที่สุดที่จะบั่นหน้าให้ดูเข้มแข็ง ฉันรู้ว่าฉันควรซาบซึ้งใจที่ได้รับโอกาสนี้ แต่ฉันยังกลัวว่าภารกิจระดับเจ้าหน้าที่อื่นๆ ทั่วไปได้รับ อย่างเช่น สอดแนม หรือตรวจสอบภูมิหลังของบุคคลอะไรแบบนั้น จู่ๆ ฉันก็ต้องขึ้นไปรับภารกิจระดับแถวหน้าเนี่ยนะ

"ไซ้ ผมพูดอย่างนั้น พอเธอเสียชีวิต คุณก็จะปลอมตัวเป็นเธอ"

เขาพูดเหมือนมันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร เหมือนการสวมรอยเป็นเหยื่อฆาตกรรม เป็นเรื่องปกติธรรมดาเสียเหลือเกิน

"แต่ใครๆ ก็รู้ว่าเธอตายแล้วไม่ใช่หรือคะ ฉันสร้างปลอมเป็นศพไม่ได้หรอก"

"ไม่ พวกเขาจะไม่รู้ ทุกคนจะคิดว่ามันเกิดปาฏิหาริย์ขึ้น และเธอก็

พลังเร้นซ่อนรัก ตอน ลางจำแลง

หายจากการบาดเจ็บ"

"แล้วพ่อแม่ของเธอล่ะ" ฉันทาม

ผู้การลากปลายนิ้วชี้ไปบนรูปภาพบนกระดาน "พวกเขาจะไม่รู้เช่นกัน พวกเขาจะคิดว่าคุณก็คือเธอ"

"แล้วคุณไม่คิดเหรอคะว่าพวกเขาอาจจะสงสัยขึ้นมาถ้าฉันทำตัวไม่เหมือนลูกสาวของพวกเขา พวกเขาจะรู้จักเธอดีกว่าใครๆ ฉันไม่มีทางเป็นเหมือนเธอโดยสมบูรณ์แบบได้หรอกค่ะ ไม่ว่าจะพยายามแค่ไหนก็ตาม"

"ก็ใช่ แต่คิดคุณะเทศซา ทำไมพวกเขาต้องสงสัยด้วยล่ะ สำหรับพวกเขาแล้วมันไม่มีคำอธิบายอื่นใดต่อการฟื้นตัวของลูกสาวนอกเสียจากปาฏิหาริย์ ความเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ อะไรก็ตามในพฤติกรรมของเธอจะถูกโยนให้เป็นเรื่องของความบอบช้ำทางจิตใจ พวกเขาไม่มีทางคิดหรือว่ามีผู้ใช้พลังพิเศษในโลกนี้ จินตนาการของคนสามัญธรรมดา มันไปไม่ไกลขนาดนั้น"

คนสามัญธรรมดา...มีเพียงผู้การคนเดียวที่แหละที่ทำให้คำคำนี้ฟังดูเหมือนคำคุณเคลมขึ้นมาได้ เขามองมาที่ฉันทราวกับว่าฉันเป็นสิ่งมีค่า เป็นสมบัติอันล้ำค่าที่สุด เป็นผู้ใช้พลังพิเศษสุดรักสุดหวงของเขา

อเล็กหลุดลุกขึ้นจากที่นั่งและเริ่มเดินไปรอบๆ ห้อง เขาก้าวผ่านตู้กระจกซึ่งบรรจุตุ๊กตาอาหารตุ๊กตาและรางวัลต่างๆ ของผู้การ ผ่านตู้เก็บเอกสาร ก่อนจะไปหยุดยืนอยู่หน้ากรอบหน้าต่างบานใหญ่ในที่สุด

"คุณไม่คิดเหรอครับว่าภารกิจนี้มันอันตรายเกินไป แน่หนอนว่าผู้ร้ายจะต้องพยายามกำจัดบุคคลเพียงคนเดียวที่อาจชี้ตัวเขาได้ เทศซาจะกลายเป็นเป้าหมายหลักของเขา"

ความรู้สึกไม่สบายใจจดเป็นก้อนอยู่ในท้องของฉัน แต่ฉันพยายามไม่สนใจมัน เพราะถ้าฉันปล่อยให้มันขยายตัวรุนแรงขึ้น ฉันก็คงจะละลายลงไปเป็นแอ่งความกังวล

ผู้การยิ้มเยาะราวกับว่าคำพูดของอเล็กนั้นเป็นสิ่งน่าขบขัน "อเล็ก เทศซาจะต้องเผชิญกับอะไรที่มันหนักหนากว่านี้อีกเมื่อการฝึกฝนของเธอสิ้นสุดลง

พวกคุณทั้งหมดนั้นแหละ"

การฝึกฝนของพวกเรามีขึ้นเพื่อจุดประสงค์เดียวเท่านั้น ก็คือเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับภารกิจในอนาคตที่สำคัญยิ่งกว่านี้ซึ่งกระจายอยู่ทั่วโลก พี่ชายของแทนเนอร์เพิ่งจบหลักสูตรการฝึกฝนได้ไม่นานก็ถูกส่งไปเป็นสายลับที่ต่างประเทศในทันที เราไม่รู้ว่าเขาอยู่แห่งไหนใด แต่ลึกๆก็รู้ว่าไม่อิหร่านก็จีน มีเพียงลิปเปอร์ เซ็นต์ของเจ้าหน้าที่ทั้งหมดเท่านั้นที่ถูกให้ประจำอยู่ที่ศูนย์บัญชาการ ที่เหลือถูกส่งตัวไปลงสนามข้างนอกหมดเลย

"คดีนี้จะกลายเป็นคดีหมู่ๆ ทันทีถ้าเปรียบเทียบกับสิ่งที่รออยู่เบื้องหน้า คุณคิดเหอว่าการปลอมตัวเป็นหัวหน้ากลุ่มผู้ก่อการร้ายหรือประธานาธิบดีของสักประเทศที่ไกลาหลมันจะมีความปลอดภัย นั่นคือสิ่งที่รอคอยทดสอบอยู่ในอนาคต เพราะเธอเป็นเพียงคนเดียวเท่านั้นที่สามารถทำได้ ผมคงไม่ต้องบอกพวกคุณเหอคนะว่ามีบางคนในกระทรวงกลาโหมและซีไอเอจ้องจะซุบซิบสวรรค์ของเทศาเอาไว้ใช้ในหน่วยงานของตัวเอง เธอเป็นสายลับที่สมบูรณ์แบบ เป็นสุดยอดอาวุธลับ ที่ผ่านมามีคนกักกันพวกเขาไว้ได้สำเร็จ แต่มันก็ถึงเวลาแล้วที่จะต้องเตรียมตัวรอรับอนาคต ภารกิจนี้จะเป็บบททดสอบที่เหมาะสมที่สุด"

สุดยอดอาวุธลับ คำคำนี้สะทอนก้องอยู่ในหัวของฉันทันที ฉันทดล้าแขนข้างหนึ่งตรงหน้าห้อง ถึงแม้ว่าจะมีพลังพิเศษ แต่ฉันทก็เป็นแค่เด็กสาวคนหนึ่ง ไม่ใช่สุดยอดสายลับที่ไหน อเล็กสบดาฉันทัน กรามของเขาขบแน่น

"สำหรับคดีนี้ การที่เทศาตั้งดูความสนใจของคนร้ายเป็นสิ่งที่เราหวังว่าจะเกิดขึ้น เขาฆ่าคนไปแล้วสามคน และคนที่สี่ก็ไม่ต่างอะไรกับตายไปแล้ว เราต้องหาตัวเขาให้พบก่อนที่เขาจะลงมืออีกครั้ง"

คว่ำเข้มๆ ของอเล็กขมวดชนกัน "แปลว่าใช้เทศาเป็นเหยื่อล่อลึงนะครึบ" เสียงของเขาฟังดูสงบราวกับน้ำในแม่น้ำก่อนที่จะเกิดน้ำท่วมใหญ่

"เธอยังจะต้องพยายามหาข้อมูลเพิ่มเกี่ยวกับเพื่อนๆ ของเด็กสาวคนนั้นเกี่ยวกับโรงเรียน และผู้อยู่อาศัยทุกผู้ทุกคนในเมืองลิฟวิงสตัน" ผู้การหย่อนตัวนั่งลงบนเก้าอี้พร้อมกับถอนหายใจ

พลังเร้นซ่อนรัก ตอน ลางจ๋าแลง

"ผมไม่ชอบ เทสซ่าไม่ใช่เหยื่อส่อนะครับ" อเล็กกล่าวพลางก้าวฉับๆ อ้อม
โต๊ะมาเผชิญหน้ากับผู้การ

เคทเบะปาก ลูกขึ้นจากที่นั่ง แล้วจ้องมาที่ฉันด้วยสายตางงเกลียดจางซึ่ง
ก่อนที่จะวางมือบนบ่าของอเล็ก "อเล็กที่รัก ผู้การรู้ว่าเขากำลังทำอะไรอยู่
เทสซ่าไม่ต้องการให้นายมาปกป้องหรอก"

ภารกิจครั้งนี้อาจทำให้เคทแอบตีปีกอยู่เงียบๆ ถ้าเธอเลือกได้ เธอคงจับ
ฉันขังไว้ในห้องเดียวกับฆาตกร แล้วโยนกุญแจทิ้งซะ

อเล็กยื่นแขนทั้งสองข้างลงกับโต๊ะ "ไม่ ผมไม่ยอมหรอก"

การขัดคำสั่งผู้การเป็นสิ่งที่ไม่เคยมีใครได้ยื่นมาก่อน ในฐานะหัวหน้าของ
เอฟโอไอ ความเห็นของผู้การถือเป็นที่สุด แม้แต่เอฟบีไอและรองอธิบดีเองก็ยัง
ให้ความเคารพ แต่อเล็กต้องการที่จะปกป้องฉัน ความอบอุ่นแผ่ซ่านไปทั่ว
ทั้งตัวเมื่อคิดได้ดังนี้

"ผมไม่จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากคุณ จำฐานะของตัวเองเอาไว้
ด้วย" ผู้การตะคอกกลับ

นิ้วของเคทบีบต้นแขนอเล็ก "พอเถอะน่า นี่มันเป็นเรื่องใหญ่เกินตัวนาย
เป็นเรื่องของเอฟโอไอ ไม่ใช่เรื่องส่วนตัวที่นายจะต้องเก็บมากังวลสักหน่อย"

มือของอเล็กออกแรงจิกเข้าไปในเนื้อไม้บนโต๊ะ พลະกำลังของเขาทำให้
มันปริแตก ฉันรีบลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้ววางมือลงบนมือข้างหนึ่งของเขา "ไม่เป็นไร
หรอก ฉันทำได้"

ใบหน้าเครียดเกร็งของเขาผ่อนคลายลง เคทชักมือออกแล้วกระพืด
กระพืดกลับไปยังเก้าอี้ของตัวเอง กระแทกตัวนั่งลงโดยแรงจนขาเก้าอี้ครูด
กับพื้น

อเล็กยึดตัวตรงและมือของฉันก็เลื่อนหลุดจากมือของเขา ฉันคันมือยิบๆ
อยากจะเกาๆ มือเอวอีกครั้ง เขาเอนตัวพิงผนังให้ห่างจากผู้การซึ่งกำลัง
ถลึงตามองเขาด้วยความเดือดดาลเงียบๆ อย่างที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน

เสียงเดินของเซีมานาฟีกาดังชัดอยู่ในห้อง

ติก ต่อก

ฉันเดินกลับไปเก้าอี้แบบกล้วย กลัวๆ พื้นยางของรองเท้าส่งเสียงอี๊ดอ๊าดบนเสื่อน้ำมัน ไม้เนื้อแข็งของพนักพิงแนบชิดกับแผ่นหลังของฉัน

ติก ต่อก

ผู้จัดการประสานมือบนโต๊ะแล้วกระแอมในลำคอ "เรายังเริ่มภารกิจของเราไม่ได้ทราบที่เหยื่อรายสุดท้ายยังมีชีวิตอยู่"

นี่เรากำลังขอให้ใครคนหนึ่งตายงั้นหรือ ฉันรู้สึกว่ามันผิดไปหมด

"แต่ผู้จัดการคะ ฉันต้องได้เห็นหน้าเธอก่อนที่เธอจะตาย" ฉันกล่าว เสียงของฉันแปร่งเมื่อเหยื่อครั้งสุดท้าย เนื่องจากฉันสามารถถอดเสียงได้แต่ร่างของคนที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อนเท่านั้น

ผู้จัดการพยักหน้า "เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วง ผมจะพาคุณกับเคทไปที่โรงพยาบาลในบ่ายวันนี้"

เคทสีหน้าสลดลง เธอมีสิทธิ์อะไรมารู้สึกท้อใจ เธอไม่ต้องเสแสร้งเป็นเด็กสาวที่ตายแล้วสักหน่อย ไม่ต้องโกหกต่อหน้าพ่อแม่ของใครสักคน เธอก็แค่ต้องแอบคุ้ยค้นสมองของชาวบ้านโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัวเลยสักนิดเท่านั้นเอง

ผู้จัดการเอนหลังพิงเก้าอี้พร้อมกับทำสีหน้าเอาการเอางาน "คุณจะได้อยู่กับเหยื่อตามลำพังสักสองสามนาที่ เพื่อร่างกายของคุณจะได้ซึมซับข้อมูลของเด็กสาวคนนั้น"

เขาพูดเหมือนมันเป็นเรื่องวิทยาศาสตร์ง่าย ๆ แต่มันไม่ใช่เลย

เขาหันไปหาเคท "ส่วนเคท คุณก็รวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมจากครอบครัวและเจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาลแล้วกันนะ โชคร้ายหน่อยตรงที่หมอส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย"

ฉันละอิจฉาพวกผู้ชายทั้งหมดทั้งแก่เสียจริง เพราะพวกเขาปลอดภัยจากพลังพิเศษของเคท ในขณะที่ฉันมีอยู่ไม่กี่วิธีที่จะหลีกเลี่ยงไม่ให้สบตากับเธอนักวิทยาศาสตร์ของเอฟบีไอได้พยายามค้นหาคำอธิบายสำหรับพรสวรรค์แบบช่างเลือกของเคท แต่ก็จนปัญญา แหงล่ะ ผู้ใช้ฤทธิ์ผิดแปลกจากคนทั่วไปและทำทาย

พลังเร้นซ่อนรัก ตอน ลางจำแลง

กฎแห่งธรรมชาติ การวิเคราะห์ความสามารถของพวกเรานั้นไม่ง่ายหรอกนะ

"แล้วก็เล็ก ผมต้องการให้คุณเร่งรัดการฝึกของเทศชาห์น้อย ภารกิจนี้มีโอกาสเสี่ยงอันตรายมาก ผมเองก็ไม่อยากจะใช้งานเธอเร็วอย่างนี้หรอก แต่ว่ามันจำเป็น คุณเป็นนักต่อสู้ที่ดีที่สุดของเรา เตรียมเธอให้พร้อมละ" ลักษณะที่ผู้การกับอเล็กจ้องมองกันนั้นทำให้ฉันรู้สึกว้อเล็กน่าจะมีข้องเกี่ยวกับคดีนี้มากกว่าแค่เป็นครูสอนป้องกันตัว

"ผู้การคะ ฉันยังป็นเป็น แถมยังฝึกคาราเต้ตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี่" ฉันบอก

"ฝึกคาราเต้มาสองปีกับใช้ปืนยิงเป้าหนึ่งได้มันไม่เพียงพอหรอกนะ อีกไม่กี่วันข้างหน้าอเล็กจะสอนให้คุณต่อสู้เพื่อเอาตัวรอด" สายตาของผู้การจับฉันไปที่อเล็ก "สอนให้เธอเดินออกจากการต่อสู้ในฐานะผู้ชนะ"

ดวงตาของอเล็กส่งกระแสไฟฟ้าแล่นปลาบไปทั่วร่างของฉัน

"เคท เทศชาห์ เตรียมตัวให้พร้อม เราจะออกเดินทางในอีกสามสัปดาห์"

อเล็กส่งยิ้มให้กำลังใจขณะที่เดินผ่านฉัน ฉันอยากจะทำอย่างเดียวกันแต่กลัมนั่นบอบบใบหน้ากลับไม่ยอมทำตามสั่ง ฉันกำลังจะออกไปทำภารกิจจริงๆ เป็นครั้งแรกในฐานะเหยื่อล่อ

ฉันรีบเดินไปตามทางเดินสีเหลืองอมน้ำตาลเพื่อกลับไปยังห้อง สีเหลืองอันน่าหดหู่นี้ทำให้ฉันนึกถึงพรมในห้องนอนของฉันที่บ้านหลังเก่า

สองปีแล้วสินะ

บางครั้งฉันก็ลืมว่าตนเองอาศัยอยู่ที่หน่วยงานนี้มานานแค่ไหนแล้ว ภาพสุดท้ายของแม่ที่ฉันเห็นก็คือภาพแผ่นหลังของท่านขณะที่ปล่อยให้อเล็กกับผู้การพาตัวฉันไป ท่านไม่แม้แต่จะหันมาเหยยคำล่ำลา แล้วตอนนี้ฉันจะต้องปลอมตัวเป็นลูกสาวของคนอื่น กลายเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวปกติอันเป็นสิ่งที่ไม่เคยรู้เลยว่าต้องสร้างทำตัวเช่นไร ครอบครัวเป็นสิ่งหนึ่งที่ฉันไม่เคยมี ฉันจำอะไรเกี่ยวกับพ่อแม่ไม่ได้เลยสักอย่าง เพราะท่านพาพี่ชายของฉันจากไปตั้งแต่ฉันยังเป็นเพียงเด็กแบเบาะ

เมื่อฉันก้าวเข้าไปในห้องก็พบกับเสียงดังอีกทีก็ ฮอลลีนอนแผ่อ่านหนังสือ

และขยับขาตามจังหวะดนตรีอยู่บนเตียง ฉันกดปิดลำโพงและจู่ๆ ห้องก็เงียบขึ้น
ฮอลลีห์หมุนตัวมาพร้อมกับลูกชิ้นหนึ่ง "ผู้การต้องการอะไรเธอ"

ฉันยืนฟังบานประตูห้องของเรา พยายามแบ่งทอนน้ำหนักรอกจากขาอัน
ลื่นระริกของฉัน นอกช่องหน้าต่างบานใหญ่เมฆก้อนดำๆ กำลังรวมตัวกันอยู่
บนท้องฟ้าเหนือผืนป่า เตือนว่าพายุหิมะกำลังจะพัดมาอีกลูก ตอนนี้ในเดือน
มีนาคม แต่ที่นี่ในรัฐมอนแทนาซึ่งอยู่ใกล้ชายแดนประเทศแคนาดา ฤดูหนาว
มันทั้งยาวนานและโหดร้าย ฉันมองเห็นเทือกเขาในอุทยานแห่งชาติกลาเซียร์
อยู่ลิบๆ ยอดของเทือกเขาเหล่านั้นยังปกคลุมไปด้วยหิมะ

"เธออยากคุยเรื่องคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่เมืองลิวิงสตันนะ มีเหยื่อเพิ่ม
ขึ้นอีกรายแล้วนะ รายที่สี่ เด็กสาวคนนั้นยังมีชีวิตอยู่ แต่ก็คงอยู่ได้อีกไม่นาน
หรอก แล้วก็..." ฉันลืมนั่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อ "ฉันจะต้องสวมรอยเป็นเธอ
หลังจากที่เธอตายไปแล้ว"

ดวงตาของฮอลลีห์เบิกกว้าง "นี่เธอจะได้ทำภารกิจจริงๆ จังๆ เธอ" เธอไม่
อาจเก็บงำความอิจฉาที่เจือมากับน้ำเสียง ฮอลลีห์กับฉันเข้ามาที่หน่วยงานพร้อมๆ
กันและมักจะถูกเรียกให้ไปฝึกฝนด้วยกันเสมอ ฉันมั่นใจว่าความสามารถในการ
หายตัวของเธอทำให้หัวหน้าซีไอเอและกระทรวงกลาโหมน้ำลายยืด ถ้าเธอ
ควบคุมพรสวรรค์ของตัวเองได้ตลอดรอดฝั่ง

"ภารกิจยังเริ่มไม่ได้จนกว่าเด็กสาวคนนั้นจะตาย" บางทีเธออาจยังไม่ได้
ชิมชุปรายละเอียดนั้นเมื่อครั้งแรกที่ฉันบอกเธอ

แต่ฮอลลีห์ก็ยังทำหน้าระรื่น "โอ้โฮ ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพวกเขายอม
ให้เธอทำงานในคดีฆาตกรรมของจริง ฉันอยากแสดงบทเป็นคนอื่นมาตลอด
เลยนะ เธอคงตื่นเต้นนำดูสิท่า"

ฉันจ้องเธอด้วยสายตาเอาเรื่อง ความรู้สึกของฉันมันห่างไกลจากคำว่า
ตื่นเต้นอย่างที่สุด

"เฮ้ เด็วลี จะไปตอนนี้เลยเหรอ เริ่มออกภาคสนามเดี๋ยวนี้เลยเหรอ
เนี่ย!" ฮอลลีห์ร้องเสียงแหลมตามหลังขณะที่ฉันคว้าเสื้อโค้ตและหีบของจำเป็น

พลังเร้นซ่อนรัก ตอน ลางจำแลง

สองสามอย่างใส่ลงในกระเป๋าถือ

ฉันยิ้มไหล่ "วันนี้แค่เตรียมตัว ส่วนของจริงอีกสองสามวันถึงจะเริ่ม" การบินไปที่โรงพยาบาลใช้เวลาอย่างน้อยสองชั่วโมง นานพอที่จะทำให้ฉันแตกต่างชนิดกู่ไม่กลับ

"โชคดีนะ!" ฮอลลีตะโกนขณะที่ฉันออกจากห้อง

ฉันว่าฉันต้องการมากกว่าโชคล่ะ

ผนังตึกสี่เทาของโรงพยาบาลเซนต์เอลิซาเบธสูงตระหง่านเหนือศีรษะ สายฟ้าแลบแปลบปลาบอยู่บนท้องฟ้าเบื้องหลัง ถ้าไม่มีเคทกับผู้จัดการอยู่ด้วย ปานนี้ฉันคงหันกลับหลังและมุดเข้าไปซ่อนอยู่ในลิ้มูซิ่นสีดำขลิบยี่ห้อเมอร์เซเดส ซึ่งไปรับเราจากลานจอดเฮลิคอปเตอร์มาส่งที่นี่

ประตูบานเลื่อนเปิดออกโดยไม่มีเสียง เปิดทางไปสู่พื้นที่ต้อนรับสีขาว อันปราศจากเชื้อโรค จมูกของฉันคันยับๆ เพราะกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อ เราเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วโดยไม่ถามทาง ผู้จัดการรู้ทางอยู่แล้วและไม่มีใครห้ามเขา ไม่ว่าจะพวกรักษาที่กระซิบกระซาบกันขณะที่เราเดินผ่าน หรือคุณหมอที่พยักหน้าทักทาย เอฟอีเอลเซเฮียครอบคอบกับทุกสิ่งทุกอย่างจริงๆ

โถงทางเดินดูเหมือนถ้าที่ไม่มีจุดสิ้นสุดและมีผนังซึ่งดูราวกับจะบีบเข้ามาหาฉัน ประตูหน้าต่างเหมือนกันเรียงซ้อนกันไปเรื่อยๆ โดยซ่อนเร้นขบวนผู้ป่วยจำนวนมากมายั้วเบื้องหลัง

ในที่สุด ผู้จัดการก็หยุดยืนตรงข้างบานประตูที่มีชายในชุดสูทสีดำยืนเฝ้าอยู่ เป็นเจ้าหน้าที่เอฟอีเออย่างไม่ต้องสงสัย เขามีจมูกงุ้มและใบหน้าตบซึ่งทำให้ฉันนึกถึงนกเหยี่ยว เขาอาจจะเป็นหนึ่งในสายลับที่กระจายอยู่ทั่วประเทศ สายลับผู้โชคร้ายที่ฤทธิ์ของพวกเขาไม่มีประโยชน์พอจะนำไปทำภารกิจด้านการจารกรรม และต่อกรกับผู้ก่อการร้ายซึ่งเป็นงานที่มีศักดิ์ศรีกว่านี้ สำหรับบางคนแล้ว งานของสายลับในพื้นที่ถือเป็นเรื่องน่าเบื่อ แต่ ณ ชั่วโมงนี้ฉันยินดีแลกหน้าที่กับเขาอย่างไม่ลังเล

"พวกเขาอยู่ไหน" ผู้การทำเสียงชมอย่างที่เขาทำเป็นประจำเวลาคุยกับคนนอกกลุ่ม ซึ่งหมายถึงทุกคนที่ไม่ได้อาศัยหรือทำงานในศูนย์บัญชาการ นายหน้าเหยี่ยวยืนตัวตรงขึ้น และถึงแม้ว่าเขาจะตัวสูงกว่าผู้การตั้งหนึ่งช่วงไหล่ แต่เขาก็สามารถถูกระจอยร่อยลงได้ "ที่โรงอาหารครับท่าน พวกเขาจะไม่กลับมาก่อนหกโมงเย็น"

แปลว่าเรามีเวลาสี่สิบนาที ฉันไม่รู้ว่าจะครอบครัวของเด็กสาวไปโรงอาหารเพราะอะไร หรือทำไมนายหน้าเหยี่ยวถึงรู้ว่าพวกเขาจะกลับมาตอนไหน แต่สายลับของเอฟบีเออบางคนสามารถเข้าไปุ่นววยกับความคิดของคนได้สารพัดรูปแบบ

ฤทธิ์ควบคุมจิตถือว่ามีค่ามากที่สุดในโลกของเรา ฤทธิ์อย่างเป็นทางการของผู้การก็คือ 'เนตรราตรี' แต่หลายคนเชื่อว่าเขาเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ครองทวิฤทธา โดยมีฤทธิ์ควบคุมจิตเป็นฤทธิ์ที่สองซึ่งเขาเก็บงำเป็นความลับ เห็นชัดว่าพวกที่มีทวิฤทธาส่วนใหญ่จะเก็บซ่อนฤทธิ์ควบคุมจิตอันเป็นฤทธิ์ที่มีพลังสูงกว่าไว้เบื้องหลังฤทธิ์ทางกายภาพที่ปรากฏชัดเจน

"เคท คุณรู้หน้าที่ของตัวเองนะ" ผู้การกล่าว

เธอพยักหน้าแล้วเดินไปทางโรงอาหารอันเป็นที่ที่สมองของมิลซิสแซมเบอร์ส จะถูกรุกล้ำในอีกไม่ช้า

นายหน้าเหยี่ยวก้าวหลบไปทางหนึ่งเมื่อผู้การเปิดประตูและส่งสัญญาณให้ฉันเข้าไปข้างใน ทันทีที่ฉันเหยียบเท้าเข้าไปในห้อง ฉันก็อยากจะหันหลังและแผ่นออกไป แต่ผู้การตามหลังฉันมาติดๆ บังทางหนีทางเดียวของฉันเอาไว้

ทันใดนั้นเอง สายตาของฉันก็ตรึงอยู่ที่แมตติสัน แซมเบอร์สซึ่งนอนสงบนิ่งในชุดสีเขียวของโรงพยาบาล ผิวขาวซีดของเธอแทบจะกลืนเป็นสีเขียวเดียวกับผนังห้องสีขาวซึ่งล้อมรอบตัวอยู่ เส้นเลือดเผยชัดผ่านผิวหนัง ดูราวกับเถาไม้สีเขียวที่ถูกวาดขึ้นบนผนัง ฉันพยายามกลืนน้ำลาย แต่ลำคอของฉันแห้งผากเกินไป

เส้นผมสีทองซีดๆ ของแมตติสันแผ่สยายอยู่บนหมอน รายล้อมศีรษะ

พลังเร้นซ่อนรัก ตอน ลางจ๋างแลง

จนดูเหมือนรักที่มีที่อ่อนแสง ล้ำคอพันไว้ด้วยผ้าพันแผล นั้นใช่ตำแหน่งที่เส้นลวดบาดเข้าเนื้อเธอหรือเปล่านะ เธอดูบอบบางเหลือเกิน ดูอ่อนแอท่ามกลางสายท้อระโยงระยางทั้งหลายและอุปสรรคที่ส่งเสียงดังบีบๆ ฉันก้าวถอยหลังแล้วชนเข้ากับร่างอันกำยำของผู้การ

"เกิดอะไรขึ้น"

ควรถามว่ามันไม่เกิดอะไรขึ้นมากกว่านะ สิ่งที่เกิดขึ้นมีมากมายเกินไปสำหรับคำถามนั้น เนื่องจากร่างสูงใหญ่ของผู้การยืนค้ำอยู่ด้านหลัง ฉันจึงค่อยๆ เขยิบเข้าไปใกล้เตียงนอน ใกล้เด็กสาวที่จำเป็นต้องตายเพื่อที่ฉันจะได้สวมรอยเป็นเธอ มือของผู้การวางลงมาบนป่าของฉัน แต่มันไม่ใช่สัมผัสที่ทำให้ฉันใจเอาเสียเลย

"โอกาสพิสูจน์ตัวเองของเธอมาถึงแล้วนะ เทสซา"

ฉันผละออกมา สะบัดตัวให้หลุดจากการจับของเขา มือของฉันสั่นเทาขณะเอื้อมไปหาแมคติน

"ขอโทษนะ" ฉันกระซิบเมื่อตะปปลายนิ้วที่แขนของเธอ มันไม่อุ่นอย่างที่ฉันคาดหวังไว้แล้ว เธอยังมีชีวิตอยู่ แต่ฉันก็รู้ว่าผู้การพูดถูกตอนที่เขาบอกว่าร่างของเธอเป็นเพียงภาชนะเปล่าๆ มันมีอะไรบางอย่างหายไป ปกติแล้วเวลาที่ฉันสัมผัสใครสักคน มันจะมีพลังงานอย่างหนึ่ง ตัวตนอันแปลกประหลาดที่ฉันรู้สึกได้ แต่กับแมคตินฉันไม่รู้สึกอะไรเลย ถึงอย่างนั้น ขณะที่ฉันยืนอยู่ท่ามกลางเครื่องไม้เครื่องมือที่ส่งเสียงดังบีบๆ ฉันก็รู้สึกได้ว่าร่างกายของตัวเองกำลังดูดซับ 'ข้อมูล' ของเธออยู่

นักวิทยาศาสตร์ของเอฟบีไอวิเคราะห์ว่าดีเอ็นเอของฉันประสานลักษณะทางพันธุกรรมแปลกปลอมเข้ากับเส้นเกลียวพิเศษของตนเอง ปกติแล้วดีเอ็นเอส่วนนี้จะสงบนิ่งจนกว่าจะถูกปลุกขึ้นมาใช้ในยามจำเป็น ฉันรู้สึกถึงอาการเสียวชานที่เริ่มต้นจากปลายเท้า อย่างที่มันเกิดขึ้นเสมอเวลาสมองของฉันกำลังบันทึกทุกรายละเอียดของรูปลักษณะใครคนหนึ่ง ร่างกายของฉันจะรู้สึกกระหายอยากที่จะลองของใหม่ แต่ฉันพยายามยับยั้งความรู้สึกนั้นเอาไว้ ฉันจะไม่เปลี่ยนร่าง

เป็นเธอในตอนนี้หรือก ฉันจะรอจนกว่าตนเองจะทนต่อไปไม่ไหว อีกไม่นานฉันก็จะสามารถเลียนแบบเธอได้อย่างสมบูรณ์โดยไม่รู้ว่าจะอะไรเกี่ยวกับเธอเลย ไม่รู้ว่าเธอกังวลเรื่องอะไร กลัวอะไร หรือฝันว่าอะไร ฉันจะเป็นเพียงแค่สิ่งเลียนแบบกวางๆ ของเด็กสาวที่เธอเคยเป็น

ผ่านไปไม่กี่วินาทีฉันก็ผละมือออกมา แต่สายตายังคงจับจ้องไปที่เด็กสาวผู้ไม่มีวันจะเดินออกไปจากห้องนี้อีกแล้ว และถึงแม้ว่าการมีชีวิตอยู่ต่อไปของเธอจะทำให้ลายภารกิจนี้ ฉันก็ยังหวังว่าเธอจะพิสูจน์ว่าทุกคนคิดผิด ว่าเธอจะหายดีราวกับปาฏิหาริย์ ได้กลับไปหาครอบครัวและเพื่อนๆ

"เช็ดน้ำตาก่อนออกจากห้องเสียด้วยนะ" ผู้การกล่าว

ฉันเงยหน้าขึ้น แต่เขาหันไปคุยกับนายหน้าเหยี่ยวตรงกรอบประตูเสียแล้ว ฉันเช็ดคราบน้ำตาตรงแก้มพลางโน้มตัวลงไปใกล้ใบหน้าของแมคคีน "เธอต้องมีชีวิตต่อไปนะ ได้ยินไหม ได้โปรด ได้โปรดอยู่ต่อไป" แต่ส่วนหนึ่งในตัวฉันรู้ว่าร่างของเธอนั้นไม่เหลืออะไรอีกแล้วที่จะมารับฟังคำวอนขอนี้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)